Vi hadde noen stille dager på Saivo på Haugtun. Stille dager, ingen ytre samtale med noen, fokus på pust og kropp og flyt. Flyt som åpner. Åpner vei til neste nivå. Det er den veien som bare går gjennom stillheten, som en vind av lys.

Jeg: Hallo stilllhet, hører du meg?

Stillheten:

Jeg: Men fortell, hvorfor svarer du ikke. Pusten flyter og jeg spisser ørene.

Stillheten:

Jeg: jeg lytter og lytter og lytter dypere inn mellom åndedragene, men ikke kan jeg høre deg.

Stillheten:

Jeg: Gjør jeg noe galt nå? Er jeg for begjærlig og ønsker for sterkt av noe skal skje? At jeg kan få kontakt og bekreftelse på at jeg er flink?

Stillheten:

Jeg: Ok. Jeg får meldingen. At du ikke snakker gjennom lyd, men stillhet. Jeg burde vite det.

Stillheten:

Jeg: Jeg skal ikke falle ned i gamle mønster forstår jeg, med klager og anklager og dess like. For da er jeg i alle fall på vei vekk fra deg.

Stillheten:

Jeg: Hvor kommer alle disse tankene fra?

Stillheten:

Jeg: Dette forsøket på å få kontakt fører meg kanskje bare tilbake til dette, den indre dialogen? Den som tar meg tilbake til det sedvanlige indre tankebulderet.

Stillheten:

Jeg: OK, jeg lytte lenger inn.

Stillheten:

Jeg: Jeg aner deg der i dypet. Du har altså ikke forlatt meg.

Stillheten:

Jeg: Du har vel alltid vært der.

Stillheten:

Jeg: Det er jeg som ikke har vært her.

Stillheten:

Jeg: Da må du vise meg veien.

Stillheten:

Jeg: Forstår. Det er hva du gjør nå.

Stillheten:

Jeg: Denne nærheten...

Stillheten:

Jeg: ...som blir lys.

Stillheten:

Jeg: Som en lyspil

Stillheten:

Jeg:

Stillheten:

Jeg:

ailo gaup